

La Caterina i el racó de les abraçades

A la classe de la Lluna, on les parets eren de color groc sol i els llibres tenien contes que de vegades s'obrien i cantaven, hi vivia una mestra anomenada Caterina.

La Caterina no era una mestra qualsevol. Tenia els cabells arrissats com els flocs de cotó i uns ulls que li brillaven com dues estrelles quan somreia. I somreia molt, moltíssim. Tothom deia que la seva veu sonava com una melodia suau, com el brunzit d'una abella contenta.

Cada matí, quan els dotze nens i nenes de la classe de la Lluna obrien la porta, la Caterina els rebia amb una abraçada que feia gust de maduixa i a matí de primavera. No era una abraçada ràpida, no. Era una abraçada que deia: "M'alegro molt de veure't, per a mi ets molt especial".

Les classes amb la Caterina eren màgiques. A vegades, la classe es transformava en un gran oceà blau i tots nadaven amb els braços, cantant cançons de peixos i sirenes. D'altres dies, es convertien en un bosc ple de bolets gegants i havien de caminar a quatre grapes com els ossos, fent ganyotes que els feien petar de riure.

Pintaven dracs de colors que escopien flors en comptes de foc, i construïen castells amb blocs de plàstic tan alts que gairebé tocaven el sostre. Però, de tot el que feien, hi havia una cosa que era el més especial de tot: el Racó de les Abraçades.

El Racó de les Abraçades era un lloc petit, amb coixins tous com núvols i una manta que era tota pèl. Quan algú se sentia una mica trist perquè trobava difícil un dibuix, o quan algú s'emprenya una mica per una joguina, la Caterina li deia amb la veu més dolça:

—Ei, sembla que avui et cal una estona al nostre racó especial.

I allà anaven. No calien gaires paraules. La Caterina seia amb el nen o la nena, l'abraçava fortet i li cantava una cançoneta tranquil·la. De vegades, li explicava un conte breu amb una veu que sonava com el xiuxiuejar de les fulles. L'afecte de la Caterina era com una pompa de sabó que et cobrís i et protegís. Després d'uns minuts al racó, la tristesa s'esvania com un fantasma amb por, i el cor es tornava a omplir de valentia i alegria.

Un dia, la Laura, que era la més menuda de la classe, va portar el seu ninot de drap preferit, el "Pepet". Però, durant l'hora del pati, Pepet es va quedar enredat darrere d'un arbre i es va fer una petita esquerda. La Laura va començar a plorar amb llàgrimes grosses com pèsols.

La Caterina no va dir "no ploris". Tampoc va dir "és només un ninot". Es va acostar, va agafar el Pepet amb molt de compte i va seure amb la Laura al Racó de les Abraçades.

—El Pepet és molt valent —va xiuxiuejar la Caterina—. I les persones valentes de vegades es fan una ratlla. Però mira.

Va treure un petit necesser amb fils de tots els colors i una agulla sense punxa. Amb les seves mans que sembleu encanteri, va començar a cosir l'esquerda, punt a punt, mentre cantava:

Punt, punt, puntet,
la ferida es tanca aviat,
amb un fil daurat i blau,
el Pepet quedarà sanat.

En acabar, la ferida s'havia convertit en una petita línia daurada que semblava un somriure. La Laura va deixar de plorar. Va agafar el seu ninot, el va estrènyer contra el seu pit i després va abraçar la Caterina amb tota la seva força.

—Gràcies, mestra —va dir amb una veueta.

—De res, amor meu —va respondre la Caterina, retornant l'abraçada—. A la nostra classe, tot es pot arreglar amb una mica de paciència i molt, molt d'amor.

I així era. Perquè la Caterina sabia que les lliçons més importants no estaven als llibres, sinó en l'afecte que es respirava a la classe de la Lluna: un afecte que creixia amb cada cançó, amb cada rialla i, sobretot, amb cada abraçada que feia que tots se sentissin estimats i segurs.

I al final del dia, quan els pares venien a buscar els seus fills, els nens s'acomiadaven amb una abraçada que desprenia una sensació de promesa: demà tornarien a viure una altra aventura meravellosa al costat de la mestra més dolça del món.